

Когато тракитѣ взели да се спускатъ съ добитѣка и съ конетѣ си отъ Карпатскитѣ планини къмъ р. Дунавъ, заварили старото му население, че знаело вече да си прави игли и украшения не само отъ кости и отъ камъни, но и отъ медъ.

Това било около 2000 до 2500 г. преди Рождество Христово. Едни отъ тракитѣ се заселили тукъ, а други се спуснали навътре въ страната, чакъ до Бѣло море. Какво сж направили съ старото население, — дали сж го избили и прогонили, или сж се настанили между него, не знаемъ.

Следъ тѣхното идване почнали да се явяватъ сѣчива отъ бронзъ, а по-късно и отъ желѣзо. Животътъ отивалъ напредъ. Отсамъ и отатѣкъ Дунава хората влѣзли въ оживени сношения. Идването на гърцитѣ засилило още повече тѣзи сношения. Тракитѣ ловѣли риба, осолявали я и я сушили и продавали на гърцитѣ. Гърцитѣ имъ продавали свои стоки.

Явили се търговци. Заселищата порасли. Страната станала добре известна на гърцитѣ, и тѣ престанали да разказватъ за нея само чудесии. 400—500 години преди Р. Хр. гърцитѣ уредили редовно плаване по рѣката. Тѣхни кораби порѣли нейнитѣ води по цѣлото сегашно българско и сръбско крайбрѣжие. За пръвъ пжтъ се отбелязва голѣмо събитие по долния Дунавъ, когато персийскитъ царъ Дарий решилъ въ 512 г. пр. Р. Хр. да нахлуде въ Тракия и да завладѣе страната на скититѣ задъ Дунавъ. Тогава на голѣмия завой на рѣката настъпило небивало оживление. Явили се тамъ откъмъ Черно море много грѣцки кораби. Построили на рѣката времененъ мостъ и при слисанитѣ погледи на тракийското племе **гети**, се изнизали по моста въ дълга върволица пѣстроцвѣтнитѣ и тежко въоръжени персийски войници.

Следъ двесте години тукъ дохождалъ и македонскитъ царъ Александъръ Велики, за да изтреби забѣгналитѣ отъ сегашна Сърбия и скрити изъ островитѣ на долни Дунавъ непокорни трибали.

Най-много се развълнували тихитѣ дунавски води около 30 години пр. Р. Хр. Тогава до Дунава стигнали тежкитѣ римски легиони, а въ неговитѣ води навлѣзълъ голѣмъ флотъ, за да поразятъ съпротивата на събралитѣ се съседни и близки племена. Стотици и хиляди дребни и едри варварски лодки били тогава потопени въ голѣмата рѣка. Маса хора били избити. Римската властъ била затвърдена. Дунавъ билъ обявенъ за граница на обширната Римска империя. Отъ тогава почналъ най-цвѣтущиятъ периодъ за поселищата, разположени на високия дунавско-мизийски брѣгъ.
